

متن پرسش

با عرض سلام خدمت جناب استاد طاهر زاده: اولاً: از شما می‌خواهم که جایگاه تسلیم و رضا را در زندگی و در برخورد با مسائل مختلف و امتحانات الهی تبیین بفرمایید؟ چرا که انسان می‌ماند در برابر مسائل نفسانی و گذشته‌ی گناه آلود خود هم بایستی رضا بخرج بدهد؟ یا مثلاً به اندک علم و ایمانی که دارد رضا بشود؟ و مرز تسلیم و پذیرش تا کجاست؟ که خود بر مسائل پیرامونی این دو موضوع واقف هستید. دوماً: آیا بین ابتلا و امتحان و مصیبت و بلا از منظر قرآنی تفاوتی هست یا خیر؟ چرا حضرت حق (عز وجل) جایی آیه‌ی «ما اصابک من سیئة» .. را می‌فرماید و جایی می‌گوید: «ما اصابکم من مصیبةٍ فَمَا كَسَبَتْ اَیْدِیْكُمْ» .. ما در برخورد با مصائب چه واکنشی باید از خود نشان دهیم؟ کدام‌ها را باید نشان از بلاء حسنا بدانیم و با دلی آرام و خوش تحملش کنیم و کدام باید ما را به خود آورد و تلاش در رفع مشکل کنیم؟ بطور خلاصه سنت خداوند در بلاها و مصایبی که به ما می‌رسند چیست؟ با تشکر

متن پاسخ

- باسمه تعالی: سلام علیکم: انسان نسبت به آنچه که خودش انجام داده است و مقابل حکم شریعت است، نباید راضی باشید. ولی نسبت به حکم خدا که در مقابل گناهان ما بر ما جاری می‌شود باید آن حکم را عادلانه بداند. لذا آن جایی که می‌فرماید آنچه مصیبت به شما می‌رسد، به خاطر اعمال شماست؛ نظر به این نکته دارد. و آن جا که می‌فرماید: «ما اصابک من حسنَةٍ فَمِنَ اللّٰهِ وَ ما اصابک من سِیِّئَةٍ فَمِنَ نَفْسِکَ وَ اَرْسَلْنَاکَ لِلنَّاسِ رَسُوْلًا وَ کَفٰی بِاللّٰهِ شَهِیْدًا (۷۹)» می‌خواهد بگوید که حضرت حق در ارائه‌ی خوبی‌ها به تو کمک می‌کند ولی در ارائه‌ی بدی‌ها تو خود، مسئول آن هستی. و آن جایی که می‌فرماید: «ما اصاب من مصیبةٍ فی الارض وَ لا فی انفسکم اِلاّ فی کتابٍ مِنْ قَبْلِ اَنْ نَّبْرَآها اِنَّ ذٰلِکَ عَلٰی اللّٰهِ یَسِیْرٌ» (حدید (۲۲)). می‌خواهد بگوید برنامه‌های کلی عالم از قبل تعیین شده است و اگر مثلاً مصیبتی مثل مرگ عزیزان برایتان پیش آمد، آن را اتفاقی ندانید، بلکه از قبل حضرت حق آن را مطابق مصلحت خود برنامه‌ریزی کرده است. موفق باشید